Ο ιεραπόστολος π. Κοσμάς Γρηγοριάτης. Περιστατικά της ζωής του (Μοναχός Δαμασκηνός Γρηγοριάτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 23 Μαρτίου, 2017

Τον Νοέμβριο του 1978 ξεκίνησε από την Ιερά Μονή του **Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους**, με ευλογία του Καθηγουμένου αυτής **πατρός Γεωργίου**, ο ιερομόναχος **π. Κοσμάς Γρηγοριάτης (Ασλανίδης)**, ο οποίος και εργάσθηκε στην **ιεραποστολή στο Κολουέζι** μέχρι τον Ιανουάριο του 1989. Στα έντεκα αυτά χρόνια βάπτισε περί τους 15.000 Αφρικανούς και ίδρυσε περί τις 55 ενορίες.

Όταν ξεκίνησε σε ηλικία 37 ετών για την Ιεραποστολή στα Έθνη, ποτέ δεν είχε φαντασθεί πόσα και ποια τεράστια εμπόδια και προβλήματα θα ορθώνονταν μπροστά του. Ο Θεός τού άναψε μόνο τον πόθο του ευαγγελισμού των ειδωλολατρών αδελφών του. Στην επιτέλεση όμως του ιεραποστολικού έργου είδε ότι χωρίς γλώσσα, εκκλησιαστικά βιβλία, σχολεία, φαρμακείο, εκκλησίες, δεν γίνεται τίποτε. Πήρε λοιπόν ένα σημειωματάριο και έγραψε τη φράση στα σουαχίλι: «Τι είναι αυτό;» Με τη φράση αυτή ξεκίνησε και ρωτώντας καθημερινά τους ιθαγενείς έμαθε τη γλώσσα τους. Έγραφε κάθε λέξη που άκουγε και σε λίγους μήνες μιλούσε αρκετά καλά. Προόδευσε στην εκμάθηση και κατόρθωσε με τη βοήθεια των δύο γραμματέων του να ασχοληθεί και με τη μετάφραση εκκλησιαστικών βιβλίων. Έτσι βοήθησε στη μετάφραση των καθημερινών Ακολουθιών, των θείων Λειτουργιών και των Μυστηρίων της Εκκλησίας μας.

Ο **μακαριστός π. Κοσμάς** ίδρυσε και εξατάξιο Δημοτικό σχολείο, το οποίο αποπερατώθηκε από τον διάδοχό του και λειτούργησε για πρώτη φορά κατά τη σχολική περίοδο 1990-91 με 250 αγόρια. Προηγήθηκαν στις εγγραφές τα παιδιά των Ορθοδόξων και συμπληρώθηκαν οι θέσεις και από παιδιά άλλων ομολογιών.

Ανθρωπίνως ο πρόωρος και αιφνίδιος θάνατος του π. Κοσμά σε ηλικία 47 ετών (κατόπιν τραγικού αυτοκινητιστικού δυστυχήματος) άφησε μέγα κενό στον ιεραποστολικό τομέα.

Ο π. Κοσμάς πίστευε ότι ο Θεός τον έστειλε στην Αφρική όχι μόνο σαν ιεραπόστολο της Ορθοδόξου Εκκλησίας, αλλά και σαν άνθρωπο της αγάπης που θα θυσιάζεται για κάθε άνθρωπο, ανεξαρτήτως θρησκεύματος, εθνικότητος, φυλής και χρώματος. Έτσι, απ' όπου περνούσε κι έβλεπε ανθρώπους να έχουν την ανάγκη του, τους εξυπηρετούσε χωρίς να εξετάζει τίποτε.

Ένα απόγευμα περνούσε από μια λίμνη κοντά στη φάρμα της ιεραποστολής Κολουέζι. Κοντά στη λίμνη είδε πολύ κόσμο να κλαίει. Ένα παιδάκι είχε πνιγεί και βρισκόταν στον βυθό. Τους καθησύχασε: «Μη κλαίτε. Θα πέσω εγώ μέσα να το βγάλω». Πήγε πιο πέρα. Έβγαλε τα ράσα του κι έμεινε με το παντελόνι. Του υπέδειξαν το σημείο στο οποίο το παιδί, τη στιγμή που ψάρευε, παραπάτησε κι έπεσε μέσα και πνίγηκε. Εκείνος έκαμε τρεις βουτιές σε βάθος περί τα 10 μέτρα. Την τρίτη φορά το ξεκόλλησε. Του έδωσε μία ώθηση προς τα πάνω και το παιδί βρέθηκε στην επιφάνεια. Είχε φθάσει στον βυθό, διότι είχε μπερδευτεί με την πετονιά του. Τα κλάματα των ανθρώπων μετατράπηκαν σε χορούς και τραγούδια. Οι ευχαριστίες τους, παρότι είχαν μπροστά τους ένα νεκρό παιδί, δεν περιγράφονταν.

Ο π. Κοσμάς σταματούσε τ' αυτοκίνητό του και με το συρματόσχοινο, που έφερε πάντα μαζί του, έδενε τα καρότσια των φτωχών αφρικανών χωρικών και τα τραβούσε, ιδίως στις ανηφόρες, για να τους βοηθήσει. Αν έβλεπε σταματημένα στους δρόμους αυτοκίνητα, σταματούσε. Ρωτούσε για τη βλάβη. Φορούσε την φόρμα του κι έπεφτε ο ίδιος κάτω από το ξένο αυτοκίνητο για να το επισκευάσει. Αν είχε τελειώσει το πετρέλαιο, πήγαινε ο ίδιος με τ' αυτοκίνητό του στην Ιεραποστολική Βάση, γέμιζε ένα μπιτόνι κι επέστρεφε για να βοηθήσει τ' αυτοκίνητα των συνανθρώπων του.

Οσάκις δεν είχε φορτίο στ' αυτοκίνητό του, μάζευε τον κόσμο από τους δρόμους, που οι καημένοι έρχονταν με τα πόδια από μακρινές αποστάσεις, φορτωμένοι με τα χόρτα τους να τα πουλήσουν στο Κολουέζι. Τους έλεγε συχνά να τραγουδούν κι εκείνος απολάμβανε χαρούμενος και ικανοποιημένος από τις ωραίες φωνές τους και τα τραγούδια τους.

Μια φορά τον σταμάτησαν δύο ψαράδες για να τους πάρει μαζί με τα ψάρια τους. Τους πήγε στο Κολουέζι κι εκείνοι του είπαν: «Πάτερ, μη μας αφήνεις εδώ, γιατί οι στρατιώτες θα μας πάρουν τα ψάρια. Πήγαινέ μας στο χωριό μας». Και εκείνος τους μετέφερε πράγματι στο χωριό τους, που απείχε από το Κολουέζι 30 χιλιόμετρα. Επιστρέφοντας έφερε άλλο κόσμο που βάδιζε για το Κολουέζι.

Στην γιορτή του Αγίου της κάθε ενορίας έδινε δύο τσουβάλια καλαμποκάλευρο για το μπουκάρι τους (βρασμένο πηκτό ζυμάρι που το τρώνε αντί ψωμιού) και ένα γουρούνι. Πήγαινε, όταν μπορούσε κι ο ίδιος στις πανηγύρεις τους. Ευλογούσε τα φαγητά τους. Έτρωγε κι ο ίδιος απ' αυτά κι έδινε χαρά στους Αφρικανούς, διότι έβλεπαν ένα Ευρωπαίο να τρώει από τα δικά τους φαγητά.

Για την κοπή των ευκαλύπτων που βρίσκονται μέσα στον χώρο της Ιεραποστολής αναλάμβανε ο ίδιος όλη την διαδικασία. Ανέβαινε με ειδικά σανδάλια σχεδόν στην κορυφή του δένδρου, δηλαδή 20-30 μέτρα, έδενε απ' εκεί μια τριχιά και κατέβαινε. Έπαιρνε το αλυσοπρίονο κι έκοβε το δένδρο, ενώ οι ιθαγενείς κρατούσαν την τριχιά, ώστε το δένδρο να πέσει στην πλευρά που ήθελαν.

Κάποιος από τους πρώτους Κατηχητές του, ο Νικόδημος, θυμήθηκε την παλιά του ζωή και πήγε στον μάγο να τον εξυπηρετήσει σε κάποιο πρόβλημά του. Αλλά ο πανάγαθος Θεός που ποθεί την σωτηρία του πλάσματός του, επέτρεψε και δαιμονίσθηκε ο Κατηχητής. Έμεινε έτσι δύο ημέρες διδάσκοντας στους άλλους, τι σημαίνει να επιστρέφει κανείς στα παλιά, αλλά και πόση είναι η δύναμη του Θεού επάνω στις δυνάμεις του σκότους. Ο π. Κοσμάς του διάβασε εξορκισμούς και έφυγε το δαιμόνιο, το οποίο κατά παραχώρηση του Θεού τον ταλαιπώρησε λίγες ημέρες.

Ο μακαριστός π. Κοσμάς ήταν ο μόνος ιεραπόστολος του Κολουέζι που αγκάλιασε όλους τους ανθρώπους. Ιδιαίτερα συνδέθηκε και βοήθησε τους τοπικούς άρχοντες, στους οποίους κάθε Πάσχα και Χριστούγεννα προσέφερε από ένα γουρουνάκι δώρο, απ' αυτά που έτρεφε στο ζωοτροφείο της φάρμας του. Έτσι κι αυτοί γιόρταζαν λαμπρότερα τις ημέρες αυτές, αλλά και ο π. Κοσμάς κέρδιζε την αγάπη και συμπάθειά τους. Για κάθε λοιπόν θέμα που ανέκυπτε στην πορεία των εργασιών του και στους Χριστιανούς του, είχε τους «Φίλους» του, οι οποίοι πάντοτε έδιναν μια θετική λύση.

Επίσης, ιδιαίτερη ήταν η μέριμνά του για τους φυλακισμένους του Κολουέζι. Στις φυλακές «Ντιλάλα» σχεδόν πάντοτε διέμεναν πάνω από 200 άτομα. Η διαβίωσή τους ήταν κάθε άλλο παρά ανθρώπινη. Ο π. Κοσμάς τους έφτιαξε ξύλινα κρεβάτια, διότι μέχρι τότε κοιμόντουσαν κάτω στο τσιμεντένιο δάπεδο. Τους έφερε μεγάλα βαρέλια, τα έβαψε και τους έδωσε νερό να πίνουν. Τουλάχιστον μία φορά τον μήνα τους πήγαινε φαγητά: μπουκάρι (ζυμάρι από καλαμποκάλευρο), κρέας, χόρτα, φασόλια και ενίοτε τους έδινε και φάρμακα.

Αυτό το φιλανθρωπικό έργο επέκτεινε και στα νοσοκομεία και στ' άλλα ιδρύματα, οίκων ευγηρίας και λεπρών. Ας σημειωθεί ότι το Κράτος δεν παρέχει φαγητό, παρά μόνο σπανίως μπουκάρι και αλάδωτα χόρτα. Την παρούσα περίοδο η προσφορά αυτή συνεχίζεται από τον διάδοχο του π. Κοσμά, τον επίσκοπο π. Μελέτιο.

(Πηγή: koinoniaorthodoxias.org)